

ОВЧАРСКА ПРИКАЗКА.

Отъ смоци повече по нашия къръ нѣма, — рече дѣдо Мирчо, — и много нѣща зная за тѣхъ, ала не ми е наумъ, за кое не съмъ ви разправялъ. Ха, чакайте! Хрумна ми!

То бѣше преди двадесетъ години, когато ходѣхъ съ овцетѣ. Веднажъ ми падна пѣтъ да мина съ стадото презъ Дребакка. Като нагазихъ въ найчестото, слушамъ — нѣщо шумоли. Усѣтиха го и кучетата. Спустнаха се и започнаха да налаватъ на диво. Свалихъ пушката и отидохъ да видя, какво сж заградили и джавкатъ. Гледамъ — въ сухата трева една костенурка — голѣма като гаванка.

Взехъ костенурката и я отнесохъ въ егрека при Бѣлата вода.

А вечеръта, когато прибрахме овцетѣ, извикахъ овчарчетата, накладохме огънь и я изпекохме. Месото изядохме, а корубата прибрахъ да сѣдамъ на нея, когато ловя овцетѣ на стѣргата да ги доя, че си нѣмахъ столче.

Дълго време ми служи за столъ костенуркината коруба. Ала напролѣтъ чорбаджията ми прати отъ село едно трикрако столче, и азъ захвърлихъ корубата въ единия край на егрека, при торището.

Мина, колко мина, една сутринъ, като доехъ овцетѣ, гледамъ — на една овца млѣкото кърваво. Разбрахъ, че смокъ я е сукалъ, но де го дагонайдешъ! На другия день — друга овца кърви. На третия — трета.

Тръгнахъ тогава да търся смоковата дупка. Намѣрихъ наоколо две три змийски дупки, възварихъ вода, сипахъ въ дуп-

